

Ăn xong chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau cả buổi, cười cười nói nói như chưa có việc gì xảy ra cả.

“Anh này”

“Hừm?”

“Hay là chờ thêm vài năm nữa hãy kết hôn, hoặc là chờ em học xong rồi tính, nhá”

“Tại sao lại phải đợi?”

“Em thấy mình còn trẻ quá, không nên kết hôn sớm, với cả tính tình em nông nổi như này, sợ anh sẽ không chịu được mất”

“....”

Thấy anh im lặng nên tôi không nói nữa, chắc là anh cũng không bắt ngờ khi tôi nói việc này, nhưng tâm trạng anh thì tuyệt hẳn, anh trở nên buồn bã, đôi mày cau lại nhìn tôi như nào í.

“Thôi cũng được, còn một năm nữa là em ra trường rồi, anh chờ được mà”

“Vâng”

[...]Tôi đi lên phòng, còn anh thì về nhà, có lẽ anh đến cơ quan để xử lý công việc, vì đáng nhẽ hôm nay chúng tôi kết hôn, anh cũng đã sắp xếp xin nghỉ nhưng sự việc lại thành ra như vậy.

Tôi ngồi đọc sách, tham khảo tài liệu rồi lại nằm lướt facebook. Một ngày nữa lại sẽ trôi qua nhàm chán, nếu như hôm nay đúng như dự định thì có lẽ tôi đang cùng anh nắm tay nhau lên lễ đường rồi. Tất cả là tại tôi, cũng chỉ vì sự bồng bột của tôi nên mới thành ra như vậy, tôi thật sự hối hận.

Nhưng mà chuyện hôm qua và sáng hôm nay tôi sẽ không nói cho anh biết, có lẽ 2 cái tát của tôi đủ làm cô ta tỉnh ra rồi.

Ting, ting...

Tôi mở điện thoại lên xem là ai đã nhắn tin vào lúc này.

[Cô bé, em với Nhật sao rồi? Không còn giận nhau nữa chứ?]Aa thì ra là anh Khôi nhắn tin.

[Hết rồi ạ, hì][Ừm, vậy thì tốt rồi]

[Vâng ạ][Chiều nay em rảnh không? Mình gặp nhau đi uống nước được chứ?]

[À, em rảnh][Ừm vậy chiều 5h anh sang đón em, được không?]Nếu như anh Khôi sang đón tôi thì chắc chắn Nhật sẽ hiểu lầm, nên thôi tôi sẽ tự đón xe sang cũng được.

[Thôi, em tự đi xe sang được rồi][Sao đấy? Em sợ người yêu em ghen à?]Anh đoán trúng tim đen tôi rồi, không được, nếu tôi nói sợ Nhật ghen thì anh sẽ cười tôi mất.

[Không...không phải ạ, chỉ là em sợ phiền anh thôi][Không phiền đâu, cứ vậy đi, chiều anh sang đón em. Giờ thì anh có việc rồi, bye]

Giờ ạ, chưa kịp để tôi trả lời thì anh đi làm việc rồi, ừm cũng phải, anh sắp tốt nghiệp rồi còn gì, nhiều việc cũng đúng thôi.

[...]Còn 30 phút nữa là đến giờ hẹn rồi, tôi ngủ quên mất, phải chuẩn bị nhanh thôi.

Thôi chuẩn bị làm gì nhiều, quần jean áo phông là được rồi, cũng đâu phải sự kiện gì mà cần mặc đẹp.

Tôi chuẩn bị xong thì anh vừa đến, đúng 5 giờ luôn, anh đúng giờ thật.

“Đi thôi”

“Ừm, để anh đội mũ giúp em”

“Thôi ạ, để em đội”

“Không sao, dù gì anh cũng không bận”

Anh đội mũ bảo hiểm vào cho tôi, anh đúng là tâm lý, chuẩn bị cả mũ cho tôi, đúng là người tôi từng thích có khác, sau này ai làm người yêu của anh thì hạnh phúc lắm ha.

“Lên xe nào, em đợi anh bế em lên hay sao?”

“Không...không ạ, em tự lên được”

Gió thổi vi vu mát làm sao, ngồi trên xe lướt đi nhẹ nhàng thích ghê, tôi thích đi xe máy hơn là đi xe hơi, vừa thoáng lại vừa ngắm được khung cảnh quanh mình.

“Em muốn ăn gì không?”

“Hửm, chẳng phải là đi uống nước sao ạ? Giờ lại thành đi ăn rồi?”

“Em đã ăn gì đâu, bây giờ anh đưa em đi ăn, xong rồi đi uống nước sau”

“Vâng”

Ơ sao anh biết tôi chưa ăn nhỉ? Người gì mà vừa đẹp vừa chu đáo nữa chứ.

Anh đưa tôi đến quán thịt xiên, ăn xong rồi anh đưa tôi đến quán trà sữa.

[...]

Trên đường về anh kể rất nhiều thứ khi anh đi thi học sinh giỏi, toàn những chuyện rất thú vị.

Tôi và anh nói chuyện rất hợp nên cứ nói suốt, nào là những chuyện trên trời dưới đất, buổi đêm Hà Nội thật nhộn nhịp, chúng tôi lướt xe qua dòng người đi đi lại lại, gió thì cứ thổi vi vu, cảm giác này thích thật.

“Đến nhà rồi, em vào trước đây”

“Ừm em vào đi”

Nói rồi anh xoa đầu tôi xong còn mỉm cười rất ấm áp, ôi chao, đây chính là nụ cười làm tôi mê anh lúc trước chứ đâu, không...tôi đang suy nghĩ linh tinh gì thế này, tôi đã có người yêu rồi cơ mà.

Tôi đi vào nhà, lập tức nhận được cuộc gọi từ Nhật.

“Alo..”

“Đi chơi, xoa đầu đồ, ấm áp quá nhỉ?”

Chắc là anh đang ghen đây mà, haha đáng yêu thật chứ.

“Ờm, thì sao?”

“Thì sao hả? Em còn dám nói nữa”

“Anh ghen à?”

“Ừm ghen đấy, người yêu đi chơi với giai còn thân thiết như vậy, ai mà không ghen cho được?”

Buồn cười òi hết đi được, giọng anh lúc này nũng nịu không chịu nổi luôn. Tôi nhin cười trả lời anh.

“Thôi, cho em xin lỗi, em đi ăn với anh ấy thôi mà, không làm gì đâu”

“Còn định làm gì nữa hả? Nó mà làm gì em, anh tống nó vào tù luôn, đừng quên anh là cảnh sát đấy”

“Hung dữ quá nha”